

πῶρον ζῆρον τόσον σκληρῶς·» εἶπε γινόμενος κάτω-
 χρος «Δὲν θὰ σοὶ τὸ ἐπιτρέψω!»

Ἵ ἄνθρωπος συνωφρυνώθη καὶ ὄμως ἐγέλασεν ἐν
 ταυτῷ.

«Ἐχεις σκοπὸν νὰ μὲ δεῖρῃς, μικρὲ μου;»

Ἵ Βέρτος ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ ταλαιπώρου χοί-
 ρου, ὅστις ἐκλαυθμύριζεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ καύσου
 νος τοῦ πυρός.

«Πρέπει νὰ μὲ φονεύσῃς πρὶν ἐγγίσης τὸν χοῖρον.»

ὀργήν του ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ. «Ἐσὺ ἀλήθεια δὲν ἔχεις
 ἀνάγκη!»

«Δὲν ἐξέρω τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρ-
 τος· «Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ὄμως νὰ βλάψῃς τὸν χοῖρον.»

«Τί,» ἀνέκραξεν ὁ ἀνὴρ ἔξω φρενῶν σχεδόν. «Θὰ
 σὲ καύσω χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν γονατίσης ἐδῶ νὰ μοῦ
 ζητήσης συγχώρησιν.»

«Δὲν θὰ τὸ κάμω.»

«Δὲν θὰ μοῦ πάρῃς συγχώρησιν διὰ ἐκεῖνα τὰ ὀ.

Ἵ δόκτωρ Δόδριτζ.

εἶπεν ὁ Βέρτος. «Εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός.»

Ἵ ἀνὴρ ὠργίσθη.

«Νὰ σοῦ πῶ μικρὲ, κύτταξε καλὰ νὰ μὴ φάγῃς
 τὸ σιδηρὸ ἐσὺ. Τραβήξου ἂν δὲν θέλῃς νὰ δοκιμά-
 σῃς κἀτι τι ζεστό ζεστό.»

Ἵ Βέρτος ἠλιγγίασεν, ἀλλ' οὔτε ἐπτοήθη οὔτε ὕπε-
 χώρησε.

«Προτιμῶ νὰ τὸ κάμῃς εἰς ἐμὲ παρά εἰς τὸ δυστυ-
 χὲς τοῦτο ζῆρον.» ἀπεκρίθη

«Ἄκου τον! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος, λησμονήσας τὴν

ποιᾶ μοῦ εἶπες;»

«Ἵ Ὅχι· εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου ἔκλεισαν· ἠλιγγίασε, πι-
 στεύων ὅτι τὴν ἐπομένῃν στιγμὴν ἤθελεν αἰσθανθῆ
 τὸν πεπυρακτωμένον καὶ σίζοντα σιδηρον. Οὐδόλοια
 ὄμως ἐνέδωκεν.

Ἵ Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου κατέπεσεν.

«Ἐσὺ μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶσαι παλληκάρη!» εἶπεν.

«Ἵ Ἐνοια σου παιδί μου, σὲ ἀστείευόμην. Πρὸς χάριν
 σου ὄμως ἐπειδὴ εἶσαι τόσον γενναῖος θὰ τὸν ἀφήσω